

Arrest

nr. 67 051 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met referentenummer 8147.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 3 mei 2002 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker op 3 september 2002 betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 8 juni 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is tevens de met huidig verzoekschrift bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

*O., A.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te A.(...) op (...)
adres: E.(...), 9000 Gent*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A. Om zich te kunnen beroepen op criterium 2.8 moet de vreemdeling onder meer een duurzame lokale verankering in België kunnen aantonen. De vernietigde instructie somt de feitelijke elementen op die worden weerhouden in het onderzoek naar lokale verankering:

- Sociale banden in België, de schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van een van de landstalen of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben,*
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, om, inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

Hoewel betrokkene sinds 1994 in België zou verblijven, toont hij niet aan, noch aan de hand van de opgesomde elementen, noch op enige andere wijze, dat hij lokaal verankerd is. De verschillende getuigenverklaringen die hij voorlegt hebben enkel betrekking op zijn verblijfsduur, op een verklaring na waarin wordt aangegeven dat betrokkene ‘een vriendelijk persoon is’. Deze verklaringen kunnen niet weerhouden worden als bewijs van lokale verankering. Betrokkene verwijst, wat zijn integratie betreft, ook naar bewijsstukken voorgelegd bij eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf. Grondig onderzoek van het administratieve dossier van betrokkene heeft evenwel geen bewijzen van deze integratie aan het licht gebracht. Het feit dat betrokkene minstens vijf jaar ononderbroken in België zou verbleven hebben, en eerder een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te krijgen, doet niets af aan de voorwaarde van lokale verankering. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor criterium 2.8 A van de vernietigde instructies.

(...)”

Op 8 juni 2011 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Verder voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“ Dat dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins heeft gemotiveerd waarom met alle door verzoeker neergelegde stukken in zijn geheel geen rekening kan worden gehouden.

Dat immers uit alle door verzoeker neergelegde stukken samen voldoende blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een langdurige lokale verankering in de Belgische samenleving.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.

2. Verzoeker wil verwijzen naar het arrest dd. 13.12.2010, nr. 52 905 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk het volgende:

“Evenwel, zelfs zonder verwijzing naar deze vermelding in de instructie, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de jarenlange tewerkstelling van verzoeker zoals die ontegensprekelijk blijkt uit de stukken van het dossier en die voortduurde ook nadat zij aanvraag in maart 2009 werd ingediend, zeker tot aan de actualisatie in november 2009, slechts motiveerde “het feit dat betrokkene(...)werkwillig is en gewerkt heeft (...), kon niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”. De Raad stelt vast dat uit dit motief niet blijkt dat rekening werd gehouden met de duur en de aard van de tewerkstelling van verzoeker of in welke mate de reeds lang bestaande tewerkstelling zou zijn afgestemd op het arbeidsaanbod, ondermeer inzake knelpuntberoepen. Zelfs al blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van mening is dat de duurzame lokale verankering van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij geen ingevuld model-arbeidscontract heeft voorgelegd, kan worden worden aangenomen dat in casu op een meer uitgebreide wijze diende te worden gemotiveerd waarom het arbeidscontract dat verzoeker heeft neergelegd en de loonfiches waaruit blijkt dat hij nog steeds was tewerkgesteld op het moment van het indienen van de aanvraag, niet in aanmerking konden worden genomen in het kader van zijn integratie of in het kader van mogelijke toekomstige tewerkstelling. De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van recente tewerkstelling die verzoeker in casu had voorgelegd”.

3. Dat verweerder een ongegrondheidsbeslissing neemt zonder dat, in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, op een uitgebreide en afdoende wijze wordt ingegaan op de door verzoeker voorgelegde omstandige bewijzen van zijn langdurig verblijf in de Belgische samenleving.

4. Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder zijn aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid.

In het kader van deze appreciatiebevoegdheid (verweerder is geenszins gebonden aan de feitelijke elementen welke aangaande de lokale verankering werden opgesomd in de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009) kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan

op de omstandige bewijzen van zijn integratie en langdurig verblijf in de Belgische samenleving, die verzoeker in casu had voorgelegd.

5. Tenslotte merkt verzoeker op dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 1994 onafgebroken in België verblijft, geen rekening kan worden gehouden.

Dat opnieuw verweerder nalaat te motiveren waarom met alle door verzoeker neergelegde stukken in zijn geheel geen rekening kan worden gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker zich beroept op criterium 2.8A maar dat hij hiervoor niet in aanmerking komt gezien hij, ondanks het voldoen aan de andere voorwaarden van criterium 2.8A, niet aantoonbaar lokaal verankerd is. Verweerder oordeelt dat de getuigenverklaringen enkel betrekking hebben op de verblijfsduur en dat deze niet kunnen worden weerhouden als bewijs van lokale verankering.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd om reden dat in de bestreden beslissing niet op een uitgebreide en afdoende wijze wordt ingegaan op de door hem voorgelegde omstandige bewijzen van zijn langdurig verblijf in de Belgische samenleving. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker heeft op 7 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend waarbij hij vraagt om toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2009. Hij beroept zich in het bijzonder op criterium 2.8A van deze instructie, met name ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België.

Niettegenstaande verzoeker zelf om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 binnen het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft verzocht in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, nu zijn aanvraag ongegrond werd bevonden, plots stelt dat verweerder geenszins gebonden is aan de feitelijke elementen welke aangaande de lokale verankering werden opgesomd in de vernietigde instructie.

Het staat de verweerder echter vrij om, ondanks de vernietiging van de instructie, binnen zijn discretionaire bevoegdheid die hij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. De gehanteerde criteria dienen objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. De verweerder kon aldus de vooropgestelde criteria toetsen bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het ononderbroken verblijf van verzoeker van minstens vijf jaar en de voorwaarde om een wettig verblijf te hebben gehad of geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen, wordt in de bestreden beslissing niet betwist. De aanvraag van verzoeker werd ongegrond bevonden om reden dat verzoeker niet aantoonde dat hij lokaal verankerd is in België.

In het aanvraagformulier om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals ingediend door verzoeker, wordt met criterium 2.8A en meer bepaald betreffende de voorwaarde van de lokale verankering, het volgende gesteld:

“de lokale verankering in België bewijzen: 1+2+3 bewijzen:

- “ 1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
- 2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen*
- 3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en / of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.”*

Verzoeker stelt in zijn aanvraag dat wat zijn integratie in de Belgische samenleving betreft, hij reeds inspanningen leverde om in de Belgische samenleving te integreren en talrijke vriendschapsrelaties in België heeft aangeknoopt. Hij verwijst hiervoor naar de talrijke getuigenverklaringen die hij in bijlage bij zijn aanvraag heeft bijgevoegd. Tevens verwijst verzoeker dienaangaande naar de bewijsstukken die reeds werden neergelegd bij zijn vorige aanvragen om machtiging tot verblijf.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de getuigenverklaringen die door verzoeker bij beide aanvragen om machtiging tot verblijf heeft bijgevoegd, in overweging heeft genomen maar dat verweerder van oordeel is dat verzoeker hiermee niet voldoende bewijs heeft geleverd van zijn lokale verankering in België. Uit nazicht van het dossier en de getuigenverklaringen blijkt dat verweerder kan worden bijgetreden waar deze stelt dat de getuigenverklaringen enkel betrekking hebben op de verblijfsduur van verzoeker maar geen elementen van bewijs omvatten omtrent de lokale verankering van verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat hij over de kennis van één van de landstalen beschikt of een alfabetiseringscursus heeft gevolgd, noch dat hij enige vorm van bewijs aangaande beroepsactiviteiten zoals opgenomen in punt 3, heeft geleverd.

Daargelaten de vraag of verzoeker sociale banden heeft gecreëerd in België blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de twee overige voorwaarden die worden gesteld in het aanvraagformulier. Aangezien uit de verwoording van het aanvraagformulier blijkt dat om de lokale verankering in België te bewijzen moet voldaan zijn aan de 3 cumulatief genoemde voorwaarden, heeft de verweerder op een niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker niet afdoende het bewijs levert van zijn lokale verankering in België.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusies is gekomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Noch een schending van de motiveringsverplichting, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel van verzoeker is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“ Dat, als gevolg van de verweerdere betekende beslissing, verzoeker niet tot verblijf in België wordt toegelaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. [Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Vusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.]

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé-en gezinsleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. [PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken. [Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002, afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afi. 3, 237.]

Dat de ongegrondheidsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker het land, waar hij sedert 1994 verblijft en waar hij een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd, dient te verlaten en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot een uiteenzetting aangaande het onevenredig karakter van de bestreden beslissing maar laat na, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, het bestaan van zijn privéleven in België aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU